

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-8204/2023-22

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji tog suda Mariji Šipek, po prijedlogu više sudske savjetnice - specijalistice Anje Stjepić, u pravnoj stvari tužitelja Marka Kokolića iz Zagreba, Hrelićka Zavrtnica 9, OIB: 12504608104, kojeg zastupa punomoćnik Dražen Lančić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Naima Minirija iz Zagreba, Savska cesta 198, OIB: 67478235549, kojeg zastupa punomoćnik Igor Trinajstić, odvjetnik u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 17. lipnja 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, 24. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju 4.114,41 EUR (četiri tisuće sto četrnaest eura i četrdeset jedan cent) sa zateznim kamatama od 2. studenog 2018. do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu 1.668,80 EUR (tisuću šesto šezdeset osam eura i osamdeset centi) sa zateznim kamatama od 24. rujna 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 20. lipnja 2023. ovom sudu podnio tužbu u kojoj navodi da je tuženiku pozajmio 4.114,41 EUR (31.000,00 kn), o čemu je sastavljena izjava od 18. srpnja 2018. koja je tog istog dana ovjerena kod javnog bilježnika Damira Andrašića (broj OV-5857/2018). Pojašnjava da se tuženik obvezao vratiti pozajmljeni iznos do 1. studenog 2018., a da ga je, s obzirom da isto nije učinio, tužitelj pisano pozvao 12. siječnja 2023. na podmirenje spomenute novčane obveze. Tužitelj navodi da mu tuženik, unatoč tome, pozajmljeni iznos nije vratio. Stoga traži donošenje presude kojom će se tuženiku naložiti da tužitelju isplati 4.114,41 EUR sa zateznim kamatama od 2. studenog 2018. do isplate. Također, traži da mu tuženik naknadi troškove parničnog postupka sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate.

2. U odgovoru na tužbu, tuženik čini nespornim da mu je tužitelj doista pozajmio naprijed spomenuti iznos te da je u konkretnom slučaju bio ugovoren rok za povrat istoga. Navodi da su u međuvremenu tužitelj i tuženik, naknadnim usmenim sporazumom, dogovorili da tuženik prepusti u vlasništvo tužitelju svoj osobni automobil marke BMW 3.0 registracijske oznake ZG 966 HG i to po osnovi predmetnog dugovanja. Navodi da je s tužiteljem 15. lipnja 2021. sklopio ugovor o kupoprodaji vozila, a da su se stranke zaključenjem tog ugovora usmeno sporazumjele da između njih više nema nepodmirenih tražbina, odnosno da je prijenosom vlasništva vozila tuženik u cijelosti namirio tražbinu iz izjave OV-5857/2018. Stoga predlaže da sud odbije tužbu uz naknadu troškova parničnog postupka tuženiku.

3. Stranke su na ročištu održanom 28. siječnja 2025. (list 26 spisa) učinile nespornim da je ugovor o kupoprodaji motornog vozila sklopljen 15. lipnja 2021.

4. Sud je tijekom postupka izveo dokaz čitanjem izjave (list 4-5 spisa), dopisa tužitelja (list 6 spisa) uz potvrdu o primitku i povratnicu (list 7-8 spisa), ugovora o kupoprodaji motornog vozila (list 15 spisa) te dokaz saslušanjem stranaka (list 19-22 spisa), svjedokinje Gjilfije Miniri (list 26-27 spisa), svjedoka Bekima Minirija (list 37 spisa) i svjedoka Igora Galovića (list 42 spisa).

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za isplatu 4.114,41 EUR, koji iznos je pozajmio tuženiku i u odnosu na koji je sastavljena izjava od 18. srpnja 2018., s obzirom da tužitelj navodi da mu tuženik navedeni iznos nije vratio.

7. Među strankama nije sporno da je tužitelj tuženiku doista pozajmio 4.114,41 EUR, no sporno je da li je tuženik navedeni iznos tužitelju vratio, s obzirom na to da tuženik upućuje na činjenicu da je tužitelju, umjesto isplate predmetnog iznosa, sukladno njihovom navodnom usmenom dogovoru, ustupio svoj automobil marke BMW 3.0 registracijske oznake ZG 966 HG, a čime je njegova obveza povrata pozajmljenog iznosa prestala.

8. Kako je među strankama nesporno da su tužitelj i tuženik sklopili ugovor o zajmu te da je tužitelj predao tuženiku pozajmljeni iznos, za donošenje odluke u ovom postupku odlučno je da li je tuženik postupio sukladno svojoj obvezi preuzetoj prema ugovoru o zajmu, odnosno da li je podmirio svoje dugovanje. Pritom treba reći da je teret dokazivanja istinitosti činjenice da je dugovanje doista podmireno na strani tuženika u smislu čl. 219. st.1. ZPP-a.

8.1. Kako tuženik navodi da je između njega i tužitelja postojao sporazum da tuženik tužitelju po osnovi predmetnog dugovanja (umjesto da mu isplati određeni iznos novca) preda svoj automobil, na tuženiku je da dokaže da je u konkretnom slučaju postojala zajednička stvarna volja stranaka da se naprijed navedeno doista i učini. Dakle, u tom smislu je na tuženiku teret dokaza istinitosti činjenice da bi stvarna svrha sklapanja ugovora o kupoprodaji automobila bila podmirenje tuženikovog dugovanja po osnovi ugovora o zajmu, odnosno da bi u konkretnom slučaju između stranaka na takav način došlo do promjene sadržaja tuženikove obveze (novacija) u smislu čl. 145. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, 69/26; dalje: ZOO).

9. Iz ugovora o kupoprodaji motornog vozila (list 15 spisa), vjerodostojnost koje isprave tužitelj tijekom postupka nije osporavao, proizlazi da je tuženik (kao prodavatelj) tužitelju (kao kupcu) prodao svoje motorno vozilo marke BMW 3.0i registracijske oznake ZG 966 HG, a da je tužitelj pak tuženiku isplatio kupoprodajnu cijenu od 5.000,00 EUR. Iako na samom ugovoru nije sasvim vidljiv datum sklapanja istog, stranke su tijekom postupka učinile nespornim da je datum sklapanja ugovora 15. lipnja 2021. (list 26 spisa).

10. Radi utvrđenja relevantnih činjenica, odnosno da li je tuženik postupio sukladno izjavi od 18. srpnja 2018. (list 4 spisa) i ispunio svoju obvezu povrata pozajmljenog iznosa, odnosno da li je sadržaj tuženikove obveze u tom smislu promijenjen na način da je tuženik svoju obvezu ispunio predajom automobila tužitelju, sud je izveo dokaz saslušanjem stranaka te svjedoka Gjilfije Miniri, Bekima Minirija i Igora Galovića.

10.1. Tuženik je na ročištu za glavnu raspravu koje je održano 17. rujna 2024. (list 23 spisa) predložio da se izvede i dokaz saslušanjem svjedoka Agima Minirija (tuženikovog brata). Tuženik je takav dokazni prijedlog istaknuo tek nakon zaključenja prethodnog postupka, no pritom nije naveo (a niti dokazao) da bi se radilo o situaciji iz čl. 299. st. 2. ZPP-a, odnosno o situaciji u kojoj takav dokazni prijedlog tuženik bez svoje krivnje nije mogao predložiti prije zaključenja prethodnog postupka. Stoga sud sukladno čl. 299. st. 3. ZPP-a takav dokazni prijedlog tuženika nije uzeo u obzir.

10.2. Iz iskaza tužitelja (list 19-21 spisa) proizlazi da tuženik ima kafić pored njegove radnje, a da ga poznaje oko pet do šest godina. Tužitelj je pojasnio da je tuženiku u jednom trenutku (u srpnju 2018.) trebao novac pa da mu je predložio da se sastavi izjava pa da mu je tako pozajmio novac. Iskazao je da mu tuženik pozajmljeni novac nije vratio, a da mu je novac pozajmljivao u nekoliko navrata i to sveukupno tri puta - utuženi iznos, zatim 2019. kada je također sastavljena izjava o zajmu i još jednom kada je bila sastavljena zadužnica, a da je ta ista zadužnica potom tuženiku, kada je vratio pozajmljeni iznos tužitelju, bila vraćena. Iskazao je da je tuženiku jednom

prilikom pozajmio iznos od 31.000,00 kn, zatim drugom prilikom iznos od 27.800,00 kn, a da je treći pozajmljeni iznos bio oko 3.000,00 do 4.000,00 EUR i da je u odnosu na taj potonji iznos bila izdana zadužnica. Iskazao je da mu je tuženik vratio spomenuti iznos od 3.000,00 do 4.000,00 EUR, ali da mu nije vratio pozajmljeni iznos od 31.000,00 kn i iznos od 27.800,00 kn. Tužitelj je naveo da s tuženikom nije ugovorio nikakvu zateznu kamatu, a da je rok vraćanja bio definiran izjavom o zajmu. Pojasnio je da mu se tuženik, kad mu je trebalo novaca, obraćao na način da bi ga najčešće pozivao na piće i onda tražio novac, a da su u to vrijeme i prijateljski družili. Naveo je da se ne sjeća točnih okolnosti vezanih uz to kako mu se tuženik obratio radi pozajmljivanja upravo utuženog iznosa, odnosno kako je došlo do tog dogovora. Iskazao je da takvim dogovorima oko pozajmljivanja novaca treće osobe nisu prisustvovala. Tužitelj je također naveo da je od tuženika kupio automobil marke BMW Z4 te da je tuženiku kupoprodajnu cijenu za automobil isplatio u gotovini u eurima, zatim da je za spomenuti automobil bio sastavljen kupoprodajni ugovor u lipnju 2021., da je tužitelj u svom posjedu predmetni automobil imao od lipnja 2021., a da isti nije imao nikakve veze s pozajmljenim iznosom, odnosno da nije postojao nikakav dogovor između tuženika i njega da će mu ustupanjem automobila "vratiti" pozajmljeni iznos. Istaknuo je da mu je tuženik u trenutku potpisivanja ugovora o kupoprodaji vozila još uvijek dugovao utuženi iznos.

10.3. Iz iskaza tuženika (list 21-22 spisa) proizlazi da tužitelja poznaje jer isti ima zlatarnu u istom susjedstvu gdje tuženik ima svoj kafić, a da su se upoznali tako da je tužitelj počeo dolaziti kod njega u kafić na kavu. Naveo je da mu je tužitelj doista pozajmio novac u tri navrata – jednom iznos od oko 30.000,00 kn, jednom iznos od oko 28.000,00 kn te jednom iznos od 4.000,00 EUR. Istaknuo je da je prva dva spomenuta iznosa tužitelju vratio i to u obrocima na način da mu je u njegov lokal donosio gotovinu, o čemu pak nisu sastavljali nikakve potvrde. Iskazao je da je zadnje spomenuti iznos od 4.000,00 EUR također počeo vraćati u mjesečnim iznosima, a da je onaj neplaćeni dio, odnosno dio koji nije platio u gotovini, vratio na način da mu je ustupio svoj automobil. Tuženik je istaknuo da je dogovorima o zajmu koji su prethodili pozajmljivanju novaca nazočio njegov brat Agim koji ima pečenjaru u tom istom susjedstvu. Istaknuo je da je tužitelj par mjeseci nakon potpisivanja zadnje izjave o zajmu 4.000,00 EUR došao kod tuženika i rekao da će mu početi naplaćivati kamatu jer je tuženik kasnio s isplata. Naveo je da mu je tužitelj predložio da mu preda svoj automobil, a na što je tuženik pristao pa je potpisao kupoprodajni ugovor. Istaknuo je da predmetni automobil vrijedi više od iznosa iz kupoprodajnog ugovora i to oko 15.000,00 do 16.000,00 EUR. Pojasnio je da je izjavu o zajmu potpisao jednom (onu koja mu je dostavljena uz tužbu), da je preostala dva puta potpisivao zadužnicu i da mu je jedna zadužnica vraćena (ona koja je izdana u odnosu na iznos od 30.000,00 kn, koji iznos nije predmet ovog postupka). Tuženik je pojasnio da je iznos od 4.000,00 EUR počeo vraćati u gotovini u mjesečnim obrocima od po 500,00 EUR na način da je tužitelju novac donosio u njegovu radnju, a da u tom trenu nisu bile prisutne treće osobe. Naveo je da je taj iznos tužitelju predao oko tri do četiri puta ili više puta, no nije se točno mogao sjetiti. Iskazao je da, nakon što je ostatak pozajmljenog iznosa od 4.000,00 EUR, koji nije bio vraćen u gotovini, podmirio predajom automobila, nije tražio nikakvu potvrdu o vraćenom zajmu od tužitelja jer je zaboravio, a i u tom trenutku je s tužiteljem bio u dobrim odnosima pa je smatrao da nije potrebno tražiti bilo kakvu potvrdu. Tuženik je naveo da se tužitelj, mjesec dana nakon što mu je predao svoj auto, iako je isti bio

ispravan, javio i žalio da mu ne valja mjenjač, odnosno da mu ne valja auto i da se tom predajom auta ništa nije riješilo.

10.4. Iz iskaza svjedokinje Gjilfije Miniri (list 26-27 spisa), supruge tuženika, proizlazi da tužitelja ne poznaje osobno, ali da je isti bio čest gost u tuženikovom kafiću. Navela je da je tuženik od tužitelja posuđivao novce i to u tri navrata – prvi puta oko 30.000,00 kn, drugi put oko 27.000,00 kn i treći put oko 4.000,00 EUR. Iskazala je da su te iznose ona i tuženik vratili tužitelju i to prva dva iznosa u cijelosti. Navela je da su treći iznos vratili u jednom dijelu, no da su ostatak dugovanog iznosa odlučili vratiti ustupanjem automobila, koji je bio vrijedio više od onoga što se tužitelju dugovalo. Navela je da je o ustupanju automobila radi povrata duga s tužiteljem pregovarao isključivo tuženik, a da ona takvim razgovorima nije nazočila. Naglasila je da odluku o raspolaganju novcima donose ona i tuženik zajednički pa da je tako i odluka o ustupanju automobila bila njihova zajednička odluka. Iskazala je da se nakon mjesec i pol dana tužitelj javio tuženiku te se žalio da s autom nešto ne valja. Izjavila je da nije točno da bi tužitelj kupio auto od tuženika, ali da, s obzirom da pregovorima oko automobila nije nazočila, da ne zna da li je tuženik s tužiteljem potpisao bilo kakav dokument o predaji automobila. Navela je da se tužitelju svidao automobil, da ga je prije same predaje koristio više od mjesec dana, a da je ona sama bila prisutna kad je tužitelj ranije dolazio posuđivati automobil. Pojasnila je da je u tim situacijama, kad bi tužitelj dolazio posuditi automobil, bila na terasi kafića, ali da se s njim nikada nije osobno upoznala, iako su se prilikom tužiteljevog dolaska u kafić međusobno pozdravljali. Iskazala je da joj je suprug rekao da je tužitelj dolazio u kafić pod utjecajem alkohola, a da je pritom prijetio da će mu početi naplaćivati kamate, ali da tom prilikom nije bila prisutna.

10.5. Iz iskaza svjedoka Bekima Minirija (list 37 spisa), brata tuženika, proizlazi da ne poznaje tužitelja, a da mu čak ne zna niti ime i prezime, već samo nadimak. Rekao je da je tuženika često znao upozoravati na tužitelja, a da mu je brat kasnije rekao da ima neka dugovanja prema tužitelju zbog čega ga je savjetovao da taj dug svakako riješi. Svjedok je pojasnio da je tuženiku predložio da to riješi na način da svoj auto da tužitelju jer je znao da se taj auto sviđa tužitelju i da ga je već prije vozio. Svjedok je naveo da ga je tuženik poslušao te da je dao svoj auto tužitelju "pod dug", no da mu je nakon toga tuženik rekao da tužitelj traži još novca. Iskazao je da nije bio prisutan kada je to tuženik dogovorio s tužiteljem, već mu je to sve poznato jer mu je to tuženik ispričao. Svjedok je pojasnio da je dugovanje od 4.000,00 EUR, po njegovom saznanju, bilo jedino dugovanje tuženika prema tužitelju. Iskazao je da je tržišna vrijednost automobila bila veća od pozajmljenog iznosa, da je taj isti automobil tuženik oglasio na Njuškalu, a da je čak i imao kupca - gospodina Galovića koji mu je čak dao kaparu za kupnju automobila u iznosu 500,00 EUR, koju mu je tuženik kasnije vratio, uz negodovanje tog potencijalnog kupca. Pojasnio je da mu je i sve vezano uz potencijalnog kupca poznato također zato što mu je to tuženik ispričao.

10.6. Iz iskaza svjedoka Igora Galovića (list 42 spisa) proizlazi da je od tuženika želio kupiti automobil marke BMW Z4 crne boje, koji je bio jedini takav u gradu, a da je bio takav da nitko ne bio mogao proći neprimijećen u njemu. Pojasnio je da tuženika i svu njegovu braću zna zato što je na Savski most u lokale izlazio i prije toga i redario. Iskazao je da mu je tuženik prijatelj. Naveo je da mu je tuženik rekao da predmetni automobil morao dati tužitelju "pod dug", da s tužiteljem ima problema, no svjedok se nije mogao sjetiti točnih pojedinosti o tome. Rekao je da ne zna ništa više o odnosu

tužitelja i tuženika, da ne zna ništa vezano uz bilo kakvo dugovanje. Pojasnio je da je bio jako ljut jer nije kupio automobil, a da je tuženiku čak želio dati kaparu u iznosu od 500,00 EUR, a što tuženik nije želio prihvatiti.

10.7. Treba reći da svjedoci Gjilfije Miniri, Bekim Miniri i Igor Galović nemaju nikakvih neposrednih saznanja o odlučnim okolnostima. Dok svjedoci Gjilfije i Bekim Miniri tužitelja znaju samo iz viđenja, svjedok Igor Galović ga pak uopće niti ne poznaje. Svi naprijed navedeni svjedoci izričito su navodili da nisu bili prisutni kada su tužitelj i tuženik dogovarali na koji će način tuženik vraćati dug, odnosno njihovim potencijalnim dogovorima o predaji tuženikovog automobila, već da sve o čemu su iskazivali znaju jer im je tuženik tako ispričao. Stoga sud nije posebno cijenio iskaze spomenutih svjedoka, jer isti nemaju neposrednih saznanja o činjenicama koje su ključne za odluku u ovom postupku.

10.8. Analizirajući i međusobno povezujući iskaze stranaka s ostalim izvedenim dokazima, sud prihvća iskaz tužitelja u dijelu u kojem je isti iskazao da mu tuženik nije vratio pozajmljeni iznos.

10.9. Iz iskaza stranaka proizlazi da je tuženik imao određenih financijskih poteškoća, a koje je rješavao pozajmicama koje bi mu davao tužitelj. Tužitelj i tuženik su, zbog položaja svojih lokala u kojima obavljaju svoje djelatnosti, bili u stalnom kontaktu pa je stoga logično da je tuženik bio usmjeren prema tužitelju, odnosno da bi se tuženik obraćao upravo tužitelju kako bi pozajmio novac.

10.10. Iz iskaza stranaka proizlazi da je prilikom svakog pojedinog zajma tuženik potpisivao izjave, odnosno tužitelju predavao zadužnicu. Dakle, stranke su navedene pravne poslove na određeni način regulirali pisanim putem, odnosno svaki puta su pisano utvrđivale da postoji obveza tuženika da svoju obvezu ispuni vraćanjem određene količine novca tužitelju. S obzirom na takvo ranije ponašanje stranaka, sasvim je nelogično da bi iste upravo usmenim putem utvrdili da obvezu tuženika vratiti određenu količinu novca mijenja obveza predaje automobila. U tom smislu nije, dakle, životno da bi došlo do takve promjene sadržaja obveze tuženika, a da o istome stranke ne bi sklopile, odnosno sastavile neki pisani sporazum koji bi takvu volju i izražavao, već da bi, upravo suprotno, sklopili ugovor koji uopće ne bi izražavao takvu njihovu volju i da bi predmetnu transakciju okarakterizirale kao sasvim drugi pravni posao (kupoprodaja). Dakle, stranke su mogle, umjesto sklapanja pisanog ugovora o kupoprodaji automobila, čiji sadržaj, u slučaju kad bi namjera sklapanja istog doista bila promjena sadržaja obveze tuženika po osnovi ugovora o zajmu, uopće ne bi odgovarao njihovoj volji, mogle sklopiti sporazum koji bi sadržavao utvrđenje da vlasništvo predmetnog automobila prelazi na tužitelja, a da je time tuženik ispunio svoju obvezu iz ugovora o zajmu.

10.11. Tuženik je tijekom svog iskaza navodio da je tužitelju u nekoliko navrata čak i vraćao iznose od po 500,00 EUR, iako iz njegovog iskaza ne proizlazi o kojem bi se točno iznosu radilo. Treba reći da, čak i kad bi sud tuženikov iskaz prihvatio kao istinit u tom dijelu, uopće se ne bi moglo utvrditi koji je točno iznos tuženik platio tužitelju na temelju dugovanja po osnovi predmetnog ugovora o zajmu. S obzirom na to da je tužitelj pozajmio tuženiku 4.114,41 EUR, a da tuženik navodi da je tužitelju stanoviti iznos pozajmice vratio, nije logično da bi stranke u ugovoru o kupoprodaji (da su doista željele predajom automobila zamijeniti tuženikovu obvezu vratiti tužitelju

pozajmljeni iznos) naznačile kupoprodajnu cijenu automobila koja premašuje, kako pozajmljeni iznos u cijelosti, tako i iznos koji bi tuženik, kad bi se u obzir uzeli potencijalno vraćeni iznosi pozajmice, još dugovao tužitelju. Uz već naprijed navedeno, nije niti logično da bi tuženik (u slučaju da je tužitelju doista vratio dio pozajmljenog iznosa) naprosto zaboravio tražiti potvrdu o tome da je određeni iznos novca vratio tužitelju, pogotovo uzevši u obzir (već ranije spomenutu) tendenciju stranaka da svoje pravne poslove reguliraju pisanim putem.

10.12. Tuženik je tijekom postupka navodio da je vrijednost predmetnog automobila puno veća od onog iznosa koji je naznačen na kupoprodajnom ugovoru. Doduše, tuženik nije niti predložio dokazno sredstvo na temelju kojeg bi sud mogao utvrditi činjenicu vrijednosti vozila. Pritom treba reći da iskazi tuženika i svjedoka, čija zanimanja (ekonomist, profesorica engleskog jezika, ugostitelj, trgovac) ne obuhvaćaju stručno znanje procjene vrijednosti vozila, nisu podesna dokazna sredstva za utvrđenje naprijed navedene okolnosti. U tom smislu treba reći da je tuženik, kao vlasnik automobila, bio ovlašten istim raspolagati kako želi pa je, isto tako, mogao predmetno vozilo prodati za iznos koji je potencijalno (znatno) niži od tržišne cijene. Također, tuženik je mogao predmetno vozilo prodati i po onom iznosu za koji drži da bi odgovarao vrijednosti vozila. Iz iskaza tuženika i svjedoka proizlazi da je tuženik imao zainteresirane kupce, koji su čak bili spremni i predati mu kaparu. Da je tuženik svoj automobil prodao trećoj osobi, po cijeni koju tuženik smatra odgovarajućom, mogao je vratiti pozajmljeni iznos tužitelju, a pritom bi mu ostao i određeni iznos novca, a što bi zacijelo za tuženika bilo povoljnije, s obzirom na to da je isti, kako je to već rečeno, ranije imao određene financijske poteškoće.

10.13. S druge strane, tužitelj je iskazivao da je doista želio kupiti predmetni automobil pa da su stranke, neovisno o predmetnom ugovoru o zajmu, sklopili i ugovor o kupoprodaji vozila. Naprijed navedeno je u skladu i sa sadržajem takvog ugovora. Naime, sud je čitanjem predmetnog ugovora o kupoprodaji automobila (točka 9. obrazloženja) utvrdio da je isti po svojoj naravi doista ugovor o kupoprodaji jer se tuženik obvezao tužitelju predati automobil, dok se tužitelj obvezao isplatiti tuženiku 5.000,00 EUR. Pri tome, na ugovoru nije bilo nikakve naznake da bi se isti odnosio na bilo kakav drugi pravni posao između tužitelja i tuženika.

10.14. Tužitelj je tijekom svog iskaza napomenuo da je tuženikovo dugovanje po osnovi ugovora o zajmu i dalje postojalo nakon sklapanja ugovora o kupoprodaji automobila. Naprijed navedeno čak proizlazi i iz dopisa tužitelja od 12. siječnja 2023. (list 6 spisa), koji je tuženiku bio uručen 17. siječnja 2023. (vidljivo iz povratnice na listu 8 spisa), a kojim je tužitelj, nakon kupnje automobila, od tuženika zatražio povrat pozajmljenog iznosa.

10.15. Tužitelj i tuženik bili su u stalnom kontaktu pa je logično da bi isti sklapali pravne poslove koji nisu nužno bili međusobno povezani. Stoga je mišljenje ovoga suda da se u konkretnom slučaju, kada se promatra ugovor o zajmu sukladno izjavi od 18. srpnja 2018. i ugovor o kupoprodaji vozila, radi o dva odvojena pravna posla, kojima je jedina poveznica činjenica da su sklopljeni između istih stranaka.

10.16. Slijedom svega navedenog, sud je ocijenio iskaz tuženika nelogičnim i neživotnim i to posebice u dijelu u kojem je isti iskazivao da je tužitelju predao svoj automobil umjesto da mu vrati pozajmljeni iznos.

10.17. S druge strane, sud je prihvatio iskaz tužitelja kao istinit. Činjenice koje je iznosio tužitelj tijekom svog iskaza u skladu su s naravi pravnih poslova koje je sklapao s tuženikom. Tužitelj je pritom iskazivao uvjerljivo, životno i logično.

11. Dakle, na temelju naprijed navedenih iskaza sud nalazi utvrđenim da tuženik nije tužitelju vratio iznos koji je ranije od istoga pozajmio na temelju ugovora o zajmu, a da u konkretnom slučaju nije došlo do promjene sadržaja obveze tuženika (novacije) na način da bi tuženik tužitelju, umjesto isplate pozajmljenog iznosa, predao svoj automobil, već da se radi o zasebnim pravnim poslovima između tužitelja i tuženika – ugovoru o zajmu i ugovoru o kupoprodaji vozila.

12. Na temelju izjave od 18. srpnja 2018. (list 4 spisa), vjerodostojnost koje tuženik tijekom postupka nije osporavao, sud nalazi utvrđenim da je tužitelj pozajmio tuženiku 31.000,00 kn (4.114,41 EUR), a koji iznos se tuženik obvezao vratiti do 1. studenog 2018.

13. Stoga je tuženik dužan tužitelju na temelju čl. 499. st. 1. ZOO-a po osnovi povrata pozajmljenog iznosa isplatiti 4.114,41 EUR pa je sud odlučio kao u dijelu točke I. izreke ove presude.

14. S obzirom da su tužitelj i tuženik ugovorili da je tuženik predmetni iznos dužan isplatiti do 1. studenog 2018., tuženik je nedvojbeno u zakašnjenju s ispunjenjem svoje obveze. Stoga je tuženik, uz spomenuti iznos glavnice, tužitelju na temelju čl. 501. st. 1. u vezi s čl. 29. st. 1. ZOO-a dužan isplatiti i zatezne kamate na dosuđeni iznos. Treba reći da se u konkretnom slučaju ne radi o bilo kakvog ugovorenoj kamati (a koju stranke uopće nisu niti ugovorile), već o zateznoj kamati koju tuženik duguje tužitelju zbog zakašnjenja u ispunjenju nakon isteka roka za povrat pozajmljenog iznosa. Tuženik je u obvezi isplatiti iznos zateznih kamata tužitelju na dosuđeni iznos od 2. studenog 2018. do isplate pa je odlučeno kao u dijelu točke I. izreke ove presude. Odluka o stopi zatezne kamate donesena je na temelju čl. 29. st. 2. ZOO-a.

15. Odluka o parničnim troškovima temelji se na čl. 154. st. 1. ZPP te čl. 155. ZPP, odredbama važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23; dalje: Tarifa) te Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 37/23; dalje: Uredba), a donesena je u skladu s vrijednosti predmeta spora i troškovnicima stranaka (list 44-45 spisa).

15.1. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u visini 100 bodova (Tbr. 7/1 Tarife), zatim trošak zastupanja na pet ročišta (održana 9. travnja 2024., 17. rujna 2024., 28. siječnja 2025., 22. listopada 2025. i 17. lipnja 2026.) u visini 100 bodova za svako (Tbr. 9/1 Tarife), kao i trošak zastupanja na dva ročišta koja su odgođena zbog izostanka svjedoka i to prije no što su se stranke upustile u raspravljanje (održana 2. srpnja 2025. i 3. ožujka 2026.) u visini 25 bodova za svako (Tbr. 9/5 Tarife). Dakle, tužitelju je priznat trošak za zastupanje po punomoćniku odvjetniku u visini od ukupno 650 bodova, što pomnoženo sa vrijednošću jednog boda u iznosu 2,00 EUR (Tbr. 54. u vezi s Tbr. 52/3 Tarife) te uvećano za 25% po osnovi PDV-a (Tbr. 46. Tarife) iznosi 1.625,00 EUR. Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu u zatraženom iznosu od 43,80 EUR (Tar. br. 1. st. 1. Uredbe). Dakle, tužitelju su u ovoj parnici nastali troškovi u ukupnom iznosu 1.668,80 EUR. Prihvaćen je i zahtjev

tužitelja za isplatom zateznih kamata na odmjerene troškove od dana donošenja presude do isplate (list 2 i 44 spisa) na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a.

15.2. Tuženikov je zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka odbijen.

15.3. Stoga je o troškovima postupka odlučeno kao u točki II. i III. izreke ove presude.

U Zagrebu 24. rujna 2026.

Sutkinja:
Marija Šipek

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke dopuštena je žalba. Žalba se podnosi pisano putem ovog suda u roku od petnaest dana od dana primitka ove presude, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088d-96bd8**

Kontrolni broj: **06476-1e22b-461bc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.